

OBVODNÍ SOUD pro PRAHU 6

Došlo dne: 18-05-2006

.....krátpříloh

Kolek:

6 To 476/2004

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze, ve veřejném zasedání konaném dne 13.dubna 2006, v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Stuchlíka a soudců JUDr.Michaely Pařízkové a JUDr. Luboše Vlasáka, projednal odvolání, které podal obžalovaný JUDr.K [redacted] K [redacted], nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 17.srpna 2004, čj. 3 T 49/2002 – 311 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr.ř. se znovu rozhoduje takto:

obžalovaný

JUDr. K [redacted] K [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted],

je v i n e n , ž e

v době nejméně od 15. března 1995 nejpozději do 22. března 1995, v [redacted], [redacted], v sídle tehdejší advokátní kanceláře, kdy jako obhájce na základě plné moci ze dne 15.března 1995 zastupoval obviněné D [redacted] H [redacted], nar. [redacted] a J [redacted] H [redacted], nar. [redacted] v trestní věci loupežného přepadení poškozeného P [redacted] Ř [redacted], nar. [redacted], podle § 234 odst. 1 tr.zák., vedené u Policie České republiky, Obvodního úřadu vyšetřování Praha 2, pod sp.zn. ČVS: OV2-384/95, v průběhu přípravného řízení telefonicky kontaktoval poškozeného P [redacted] Ř [redacted], od kterého požadoval pod pohrůžkou „náhodného“ sražení autem nebo zajištění svědků k jeho údajné činnosti, spočívající v prodeji drog, aby změnil výpověď o skutkových okolnostech jeho loupežného přepadení ve prospěch bratrů H [redacted],

t e d y : jiného pohrůžkou násilí a pohrůžkou jiné těžké újmy
nutil , aby něco konal a spáchal takový čin na svědkovi ,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. e) tr.zák.

a o d s u z u j e s e

podle § 235 odst. 2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) let.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 6 uznal obžalovaného JUDr.K█████ K█████ vinným skutkem kvalifikovaným jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr.zák., jehož se měl dopustit tím,že v přesně nezjištěný den v roce 1995, v ██████, ██████, v sídle tehdejší advokátní kanceláře, v době, kdy jako obhájce na základě plné moci ze dne 15.března 1995 zastupoval obviněné D█████ H█████, nar. ██████ a J█████ H█████, nar. ██████ v trestní věci loupežného přepadení poškozeného P█████ Ř█████, nar. ██████, podle § 234 odst. 1 tr.zák., vedené u Policie České republiky, Obvodního úřadu vyšetřování Praha 2, pod sp.zn. ČVS: OV2-384/95, v průběhu přípravného řízení telefonicky kontaktoval poškozeného P█████ Ř█████, od kterého požadoval pod pohrůžkou „náhodného“ sražení autem nebo zajištění svědků k jeho údajné činnosti, spočívající v prodeji drog, aby změnil výpověď o skutkových okolnostech jeho loupežného přepadení ve prospěch bratrů H█████. Obvodní soud podle § 235 odst. 2 tr.zák. uložil obžalovanému JUDr.K█████ trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem jeho výkonu podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. na zkušební dobu v trvání čtyř let.

Proti tomuto rozsudku, v zákonem stanovené lhůtě, podal obžalovaný JUDr.K█████ K█████ odvolání prostřednictvím svých obhájců. Prvé odvolání, opatřené datem 30.září 2004, vytýká obvodnímu soudu podstatné vady řízení jež

napadenému rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby neboť některých výsledků v řízení přípravném se měl možnost zúčastnit pouze jeden ze zvolených obhájců, když druhý o konání těchto úkonů vyrozuměn nebyl, přičemž tyto vady měly vliv na správnost a zákonnost rozsudku. Napadenému rozsudku vytýká vady zejména proto, že skutková zjištění jsou neúplná a nejasná a soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Odvolatel dále vyjádřil pochybnosti o správnosti skutkových zjištění s tím, že k objasnění věci je třeba opakovat, případně provést důkazy další. Konstatuje, že o skutku a tedy o průběhu telefonického rozhovoru vypověděli P. [redacted] Ř. [redacted], D. [redacted] Č. [redacted], E. [redacted] K. [redacted], Mgr. I. [redacted] L. [redacted] a on sám. Obžalovaný JUDr. K. [redacted] zdůrazňuje, že zejména výpovědi P. [redacted] Ř. [redacted] jsou rozdílné a žádá odvolací soud, aby svou pozornost soustředil na výpověď tohoto svědka v hlavním líčení Obvodního soudu pro Prahu 6, v níž uvedl, že podle hlasu volající nebyl totožný s obžalovaným JUDr. [redacted]. Odvolatel je toho názoru, že prvoinstanční soud měl za této situace najít vysvětlení pro závažné rozpory a změny ve výpovědích jmenovaného svědka. Obdobně tomu je i pokud jde o výpověď svědkyně D. [redacted] Č. [redacted] – Ř. [redacted]. Také tato svědkyně, podle názoru odvolatele, vypovídala ve svých výpovědích ke skutku rozdílně, když zejména je akcentována výpověď této svědkyně před Obvodním soudem pro Prahu 6, v níž uvedla, že nemůže tvrdit, že to byl obžalovaný, kdo jim volal. Odvolatel dále odkazuje na výpovědi svědkyň Mgr. I. [redacted] L. [redacted] ze dne 27. března 2000 a výpověď E. [redacted] K. [redacted] ze dne 3. dubna 2000. Vytýká obvodnímu soudu, že tyto svědkyně nevyslechl a nebyly ani přečteny jejich výpovědi. Odvolatel je přesvědčen, že z dosavadního průběhu trestního řízení nelze dovodit nic jiného, než že sice v předmětné době s poškozeným P. [redacted] Ř. [redacted] telefonoval, avšak obsahem tohoto rozhovoru nebylo nic, co by bylo možno pokládat za jakékoliv nucení poškozeného k tomu, aby něco konal či něčeho se zdržel. Navrhuje, aby dokazování bylo doplněno výslechem svědků E. [redacted] K. [redacted] a Mgr. I. [redacted] L. [redacted], přečtením vyjádření E. [redacted] K. [redacted] z 1. července 1999 a přečtením vyjádření Mgr. I. [redacted] L. [redacted] z 28. června 1999, opětovným výslechem svědka P. [redacted] Ř. [redacted], výslechem svědka A. [redacted] S. [redacted], čtením článku deníku Blesk ze dne [redacted] pod nadpisem „[redacted]“. Toto odvolání bylo doplněno podáním opatřeným datem 29. října 2004, zpracovaným dalším obhájcem. V tomto podání se opakuje návrh na doplnění dokazování v rozsahu již zmiňovaném a dále jest požadováno, aby dokazování bylo doplněno ještě o přehrání zvukového záznamu pořadu Českého rozhlasu Hradec Králové ze dne [redacted] pod názvem [redacted], přečtením listiny – přepisu zvukového záznamu pořadu Českého rozhlasu Hradec Králové ze dne [redacted] pod názvem [redacted], výslechem svědka J. [redacted] M. [redacted], redaktora Českého rozhlasu Hradec Králové, přečtením listiny – článku z Bulletinu Advokacie č. 2 z roku 1996, přečtením listiny – plné moci pro advokátku Mgr. Veru Lukičovou ze dne 23. června 1999, přečtením listiny – žádosti o vyrozumění o úkonech ze dne 23. června 1999, přečtením listiny – žádosti o sdělení ze dne 6. října 1999, přečtením listiny – návrhu na doplnění dokazování ze dne 10. října 2000, přečtením listiny – záznamu o prostudování spisu ze dne 10. října 2000, přečtením listiny – žádosti o udělení milosti ze dne 25. srpna 2004. I v tomto doplnění odvolání jest namítáno, že obvodní soud nepostupoval se zásadou práva obžalovaného na obhajobu a na spravedlivý proces, když zamítl provedení důkazů výpovědí svědkyň E. [redacted] K. [redacted] a Mgr. I. [redacted] L. [redacted]. V této souvislosti odvolatel je přesvědčen, že povinnost mlčenlivosti se na daný případ nevztahuje. Odvolatel s ohledem na

výše uvedené výhrady žádá, aby odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku jej obžaloby zprostil, případně aby po zrušení napadeného rozsudku byla věc vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 6 k novému projednání a rozhodnutí.

Městský soud v Praze, jako soud odvolací, z podnětu odvolání obžalovaného JUDr.K. K., podle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo a dospěl k následujícím závěrům. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, dosavadní průběh trestního řízení v zásadě respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaný JUDr.K. K. na právu obhajoby zkrácen nebyl. Dosavadní skutková zjištění soudu I. stupně lze považovati v zásadě za správná a úplná, odpovídající provedeným důkazům, které odvolací soud tak, jak bude níže rozvedeno, ještě doplnil. K procesním námitkám obžalovaného JUDr.K. je možno souhlasit s jeho výhradou vůči tomu, že dne 30.září 1999 se výsledku poškozeného P. R. a jeho matky D. Č. zúčastnil toliko obhájce JUDr.Ticháček a nikoliv druhá obhájkyň Mgr. Lukičová. Posledně jmenovaná obhájkyň založila plnou moc k obhajobě obžalovaného JUDr.K. K. dne 25.června 1999 s tím, aby byla předem vyrozumívána o všech úkonech trestního řízení. Ze spisového materiálu není zřejmé, zda jmenované obhájkyňi byla informace o výsledcích svědků P. R. a D. Č., konaných dne 30.září 1999, poskytnuta. Je tedy třeba vycházeti z tvrzení odvolatele, že tuto informaci obhájkyň neobdržela, v tom je třeba spatřovat pochybení přípravného řízení. Takovéto pochybení však nic nemění na procesní hodnotě uvedených důkazů, neboť právo obhajoby bylo zachováno tím, že obou výsledků se jako obhájce zúčastnil advokát JUDr. Josef Ticháček, který také právo na obhajobu kladením dotazů plně využil. Odvolací soud je přesvědčen, že za dané situace uvedené pochybení neznemožňuje použití zmiňovaných výpovědí jako důkazů v dosavadním průběhu trestního řízení. Proto jak soud I. stupně, tak i odvolací soud, i z těchto výpovědí vycházeli. Odvolací soud z podnětu návrhu odvolatele přehodnotil svůj původní postoj k výpovědím svědkyň Mgr.L. a K., pracovnic advokátní kanceláře obžalovaného JUDr. K. v rozhodné době. Městský soud v Praze vycházel z ustanovení § 21 zák. č.85/1996 Sb. o advokacii v platném znění. Podle § 21 cit. zák. je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb, když podle odst. 9 písm. a) se povinnost mlčenlivosti vztahuje obdobně i na zaměstnance advokáta nebo společnosti, jakož i na jiné osoby, které se s advokátem nebo ve společnosti podílejí na poskytování právních služeb. Tato povinnost mlčenlivosti je však prolomena ustanovením § 21 odst. 4 cit. zák., neboť povinností mlčenlivosti není advokát vázán v rozsahu nezbytném pro řízení před soudem nebo jiným orgánem, je-li předmětem řízení spor mezi ním a klientem nebo jeho právním nástupcem. Povinností mlčenlivosti není advokát vázán též v řízení podle § 55, v řízení o žalobě nebo opravném prostředku proti rozhodnutí komory (§ 55a), jakož i v řízení ve věcech uvedených v § 55b), a to v rozsahu nezbytném pro ochranu jeho práv nebo právem chráněných zájmů jako advokáta. Protože uvedené ustanovení zákona o advokacii umožňuje prolomení povinnosti mlčenlivosti i s ohledem na řízení podle § 55 cit. zák., v němž je zmiňováno ustanovení § 8 cit. zák. upravující pravidla možného vyškrtnutí ze seznamu advokátů komory, bylo třeba přihlídnouti k ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) cit. zák. Podle tohoto ustanovení, mimo jiné, kdo byl odsouzen za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie k jinému trestu než nepodmíněnému trestu odnětí svobody

, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, může být ze seznamu komory vyškrtnut. Vzhledem k tomu, že předmětné řízení se týká trestného činu spáchaného v souvislosti s výkonem advokacie, je zřejmé, že výsledek tohoto trestního řízení může být určující pro postup advokátní komory a může se tak stát součástí rozhodnutí komory o vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Za této situace nabytí odvolací soud přesvědčení, že s ohledem na výše uvedené, dokazování lze doplnit výslechem svědků K [redacted] a Mgr. L [redacted]. Odvolací soud svědkyni K [redacted] vyslechl a z její výpovědi zjistil, že v rozhodné době vykonávala pro advokátní kancelář obžalovaného JUDr.K [redacted] K [redacted] technicko administrativní práce. V kanceláři byl zařízen telefon s hlasitým odposlechem. Svědkyně se upamatovala na záležitost bratrů H [redacted] proto, že rodiče usilovali zcela nekriticky o jejich propuštění z vazby. Svědkyně vyloučila, že by, v souvislosti s touto záležitostí či s jiným případem, ze strany obžalovaného, došlo k jakýmkoli telefonickým výhrůžkám. Svědkyně reagovala na otázku obhájkyň JUDr.Slámové týkající se případných problémů s Bezpečnostní informační službou tím, že naznačila možný odposlech kanceláře obžalovaného. Tento svůj předpoklad doprovodila svědkyně popisem události, kdy šla pracovat do kanceláře v sobotu, v domě nikdo nebyl, a proto za sebou zamkla všechny zámky. Na WC jí zapadl zámek a ona se tři hodiny snažila ze záchodového okénka dovolat, aby někdo zavolal zámečníky. Po této události potkala kamaráda, který jí sdělil, že,, BISKa ,, se mohla utlouct smíchy, jak křičela ze záchodu. V závěru svědkyně uvedla, že s obžalovaným se rozešla ve zlém pro konflikt týkající se placení její práce. Vzhledem k tomu, že svědkyně Mgr.Lehárová zemřela, odvolací soud podle § 211 odst. 2 písm. a) tr.ř. přečetl její výpověď učiněnou v řízení přípravném. Jmenovaná svědkyně, obdobně, jako svědkyně K [redacted], vypověděla, že obsah rozhovoru, který vedl obžalovaný JUDr.K [redacted] s poškozeným P [redacted] R [redacted], nebyl nátlakový nebo vedoucí ke změně jeho výpovědi. Podle této výpovědi se obžalovaný snažil zjistit, zda poškozenému byla způsobena škoda, jež by se dala nahradit. Vzhledem k tomu, že poškozený R [redacted] neměl zájem s obžalovaným příliš hovořit, nabídl mu odvolatel, že si může vzít zmocněnce, který by jej zastupoval a v případě, že by neuspěl, může se obrátit na kancelář JUDr. K [redacted] a ta mu zmocněnce zajistí. V průběhu odvolacího řízení obžalovaný JUDr.K [redacted] předložil jako důkaz znalecký posudek znalce MUDr. Vlastimila Tichého z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Odvolací soud podle § 211 odst. 5 tr.ř. obsah tohoto znaleckého posudku přečetl a zjistil z jeho závěru, že znalecký posudek je podáván na základě ambulantního vyšetření obžalovaného. Znalec MUDr.Tichý uvedl, že obžalovaný netrpí ani netrpěl v době páchání trestného činu duševní chorobou ve smyslu psychózy, nachází u něj však [redacted], která je emočně nevyvážená se sníženou [redacted]

[redacted]. Vlivem určitých faktorů došlo u obžalovaného k opakované [redacted], což se zvýšeným nasazením, při jeho [redacted], vedlo k chronickému vyčerpání, psychickému i fyzickému, s následným rozvojem [redacted]. V případě, že trestný čin bude prokázán, byly u obžalovaného přítomny výše uvedené poruchy, došlo dokonce k jejich těžkému prohloubení vlivem enormního psychického vypětí při působení extrémních stresů při výrazné spánkové deprivaci. Vlivem těchto poruch, podle názoru znalce MUDr.Tichého, byly schopnosti rozpoznávací i ovládací obžalovaného v době páchání trestného činu zcela vymizelé. Podle názoru znalce, není pobyt obžalovaného v současné době na svobodě nebezpečný, je však nutná [redacted] léčba s dodržováním

psychohygienických zásad. Z tohoto důvodu znalec navrhuje uložení ochranného léčení psychiatrického ve formě ambulantní, když ústavní léčení považuje za kontraproduktivní. Vzhledem k tomu, že znalec MUDr. Tichý se vyjadřoval k situaci roku 1995, se závěrem svého znaleckého zkoumání shora uvedeným, musel odvolací soud tento důkaz, stejně tak jako každý jiný důkaz, prověřit. Z tohoto důvodu podle § 110 odst. 1 tr.ř. byl k vypracování znaleckého posudku psychiatrického přibrán ústav, a to Psychiatrická léčebna Bohnice, neboť se v daném případě jedná o zvláště obtížný případ, vyžadující zvláštního specializovaného posouzení právě s ohledem na dobu, která od spáchání předmětné trestné činnosti uplynula. Ve veřejném zasedání Městský soud v Praze posléze vyslechl znalce MUDr. Jiřího Švarce a PhDr. Petra Goldmanna. Úkolem tohoto znaleckého posudku bylo zodpovědět základní otázky, zda obžalovaný trpěl či trpí nějakou duševní poruchou či chorobou, pokud ano, zda ovlivnila tato porucha či choroba jeho ovládací či rozpoznávací schopnosti ve vztahu k zažalovanému trestnému činu, zda je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení, chápat jeho smysl a případně i smysl uloženého trestu, zda jeho pobyt na svobodě je nebezpečný a zda jest navrhováno v souvislosti s jeho zdravotním stavem ochranné léčení a pokud ano, v jaké formě. S ohledem na znalecký posudek MUDr. Tichého bylo též na znaleckém ústavu zodpovědět otázku, zda závěry tohoto znalce odpovídají současným poznatkům lékařské vědy. Oba jmenovaní znalci před odvolacím soudem zcela shodně uvedli, že výsledky provedených vyšetření mohou být dostatečným podkladem pro zodpovězení otázek ohledně ovládacích a rozpoznávacích schopností obžalovaného v době inkriminované trestné činnosti. Bylo zjištěno, že obžalovaný je postižen [redacted] netrpí však žádnou forenzně významnou duševní poruchou. V důsledku [redacted] osobnosti (ani žádné jiné duševní poruchy) nebyly schopnosti posuzovaného rozpoznat společenskou nebezpečnost zažalovaného činu ani schopnost ovládat vlastní jednání v době tohoto činu forenzně významně ovlivněny. Obžalovaný je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení, je schopen chápat jeho smysl, případně i význam uloženého trestu, jeho pobyt na svobodě není nebezpečný. Pokud jde o závěry znaleckého posudku MUDr. Tichého, tyto neodpovídají současným konsenzům forenzní psychiatrie. Znalci ústavu se domnívají, že odlišné závěry jsou způsobeny tím, že MUDr. Tichý přisoudil forenzně nevýznamným stavům vyšší forenzní význam ve snaze odůvodnit závěr o vymizelých rozpoznávacích a ovládacích schopnostech. Přesto, že odvolací soud ještě vyslechl zpracovatele prvého ze znaleckých posudků, MUDr. Vlastimila Tichého, nedospěl k jiným závěrům o trestní odpovědnosti odvolatele se zřetelem k jeho duševnímu stavu, než k jakým dospěli znalci ústavu Psychiatrické léčebny Bohnice. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že obžalovaný JUDr. K [redacted] K [redacted] je plně odpovědný za své jednání. Pokud jde o skutková zjištění soudu I. stupně, odvolací soud i po doplnění dokazování ve shora uvedených směrech dospěl k závěru, že pouze s upřesněním data, kdy k trestné činnosti došlo, může rozsudek soudu I. stupně obstát. Bez ohledu na další skutečnosti níže uvedené je zřejmé, že k rozhovoru mezi obžalovaným JUDr. K [redacted] K [redacted] a poškozeným P [redacted] Ř [redacted] muselo dojít v rozmezí od 15. března 1995 nejpozději do 22. března 1995. Prvně uvedeného dne podepsali rodiče tehdy obviněných bratrů H [redacted] plnou moc pro obhajobu obžalovanému JUDr. K [redacted] K [redacted], další datum je den, kdy poškozený P [redacted] Ř [redacted] podepsal plnou moc JUDr. Lubomíru Veletovi. Před 15. březnem 1995, tedy předtím, než byla podepsána plná moc, neměl obžalovaný JUDr. K [redacted] K [redacted] žádný důvod jednat ve prospěch tehdy obviněných bratrů H [redacted] a podepsání plné moci JUDr. Veletovi, podle

výpovědi svědkyně D. Č. (čl. 48), bylo reakcí na předmětný telefonický rozhovor. Odvolací soud tak musel omezit dobu spáchání trestného činu tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. I přesto, že odvolatel popírá obsah rozhovoru s poškozeným P. Ř. kladený mu k tíži, považuje odvolací soud za nepochybné, že jeho trestná činnost byla prokázána. Výpovědi svědků P. Ř. a D. Č. z přípravného řízení jsou zcela jednoznačné. Poškozený P. Ř. uvedl, že telefonicky hovořil s mužem, který se představil jako JUDr. K., obhájce bratří H. Na úvod obžalovaný sdělil svědku Ř., že zastupuje jen vlivné a bohaté lidi, na což poškozený nereagoval. Obžalovaný JUDr. K., podle této výpovědi, řekl poškozenému, že by bylo dobré se dohodnout na stažení obžaloby, že rodiče bratří H. mají peníze a že jsou ochotni dát finanční hotovost, případně darovat automobil. Na tuto nabídku reagoval poškozený Ř. sdělením, že má dost bohaté rodiče, že nic nepotřebuje. Na to mu obžalovaný řekl, že se dá udělat, že se sežene svědek, který potvrdí, že prodává drogy, dále řekl, že svědek je v nebezpečí, že by ho mohlo srazit auto. V době tohoto telefonátu stála vedle něho matka. Dále svědek Ř. uvedl, že poté co odcházel s matkou z jednání, jehož se zúčastnil JUDr. Veleta, zastavil je obžalovaný JUDr. K. s otcem obviněných bratrů H. s tím, zda by nechtěli změnit právního zástupce, že vědí o nějakém slušném, že by vše pak proběhlo rychle a diskrétně. Podle názoru svědka, měl JUDr. K. v této souvislosti na mysli finanční vyrovnání. V této výpovědi svědek P. Ř. potvrdil, že obžalovaný JUDr. K. navštívil jeho otce v podniku v. Svědkyně D. Č., matka poškozeného P. Ř., ve výpovědi v přípravném řízení (čl. 47), mimo jiné vypověděla, že když syn hovořil telefonicky s obžalovaným JUDr. K., stála vedle něj, rozuměla však pouze některých slovům, syn byl v šoku a řekl jí, že mu obhájce sdělil, že pokud nestáhne obžalobu, mohlo by se stát, že ho třeba srazí auto nebo že se někdo najde, kdo uvede, že distribuuje drogy. Svědkyně zároveň dodala, že poznala hlas obžalovaného JUDr. K., že to byla jedna a tatáž osoba. Ve stejném stadiu předmětného trestního řízení vypovídal i svědek Z. Ř., otec poškozeného P. Ř. Jmenovaný svědek uvedl, že jej navštívil obžalovaný JUDr. K. na pracovišti, dotazoval se ho na možnost změny výpovědi a poté co svědek pozitivně na tuto nářku nereagoval, zmínil se obžalovaný JUDr. K. o tom, že je problém s drogami, že by se mohly nějaké najít a že by to klukovi mohlo ještě více přitížit. V rámci tohoto rozhovoru se obžalovaný ptal i na kapesné, které v té době poškozený P. Ř. dostával. Tato zcela jednoznačná důkazní situace se začala měnit v průběhu řízení před soudem I. stupně. Obžalovaný JUDr. K. K. v zásadě vypověděl, že se necítí být vinným skutkem uvedeným v obžalobě, podle jeho názoru se jedná o omyl v osobě, neboť to nebyl on, kdo by se takovéto skutku zúčastnil. Na tuto výpověď obžalovaného JUDr. K. reagují další rozhodující svědkové P. Ř., D. Č. a Z. Ř. Poškozený P. Ř. vypověděl, že již nemůže říct, jestli mluvil s obžalovaným JUDr. K., muž se kterým hovořil, se představil jako JUDr. K., řekl věci, o kterých v předešlých výpovědích vypovídal, ovšem připadá mu, že ten kdo mu volal, byl jiný člověk a měl trochu jiný hlas. Svědkyně D. Č., narozdíl od předchozí výpovědi, uvedla, že nemůže tvrdit, že to byl JUDr. K., kdo do bytu volal. Svědek Z. Ř. potvrdil, že za ním na pracoviště přišel nějaký muž, který se představil jako JUDr. K., řekl mu, aby apeloval na syna, aby změnil výpověď, ovšem nebyl to obžalovaný, nýbrž jiný muž, který měl husté vlasy a byl prošedivělý. V hlavním líčení konaném dne 25. listopadu 2002 obvodní soud poškozeného P. Ř. opětovně vyslechl.

Svědék zopakoval svoji předchozí verzi s tím, že nemůže potvrdit, že mluvil s obžalovaným JUDr. K. [redacted] potvrdil i verzi svého otce, který mu sdělil, že muž, jenž jej navštívil na pracovišti a představil se jako advokát JUDr. K. [redacted], byl někdo jiný než obžalovaný, se kterým se v hlavním líčení setkal. Dále svědek potvrdil, že telefonát pána, který se představil jako JUDr. K. [redacted], byl pouze jeden. Ve veřejném zasedání odvolacího soudu dne 20. dubna 2004 podrobně vypověděl obžalovaný JUDr. K. [redacted] K. [redacted]. Potvrdil, že telefonicky hovořil s matkou poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted], svědkyní Č. [redacted] i s poškozeným samotným, vyloučil však obsah rozhovoru tak, jak mu je kladen k tíži, s tím, že tvrzení jak P. [redacted] Ř. [redacted], tak i jeho matky, bylo účelové. Obžalovaný opětovně naznačil svoji verzi, že kromě něj telefonoval ještě někdo jiný. Dále odvolatel potvrdil, že navštívil na diskotéce na [redacted] Z. [redacted] Ř. [redacted]. Toto setkání hodnotil jako velice přátelské. Poté, co odvolací soud ve svém usnesení ze dne 20. dubna 2004, čj. 6 To 155/2004 – 292, nařídil soudu I. stupně provést konfrontaci mezi obžalovaným a svědkem Z. [redacted] Ř. [redacted] s ohledem na rozdílnost jejich výpovědí, obžalovaný v hlavním líčení před soudem I. stupně, dne 17. srpna 2004, využil svého zákonného práva a tento úkon odmítl. Zároveň však uvedl, že Z. [redacted] Ř. [redacted] má patrně pravdu. Naznačil, že mohl mluvit s někým jiným, koho považoval za otce poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted], ač jím ve skutečnosti nebyl, neboť jak měl možnost vidět v hlavním líčení, s osobou která vypovídala jako skutečný otec poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted], se Z. [redacted] Ř. [redacted] tehdy nehovořil, mluvil s člověkem mnohem starším. Odvolací soud musel hodnotit tyto důkazy, stejně tak i důkazy další provedené v hlavním líčení soudem I. stupně a nemohl odhlédnouti ani od obsahu výpovědí svědkyň K. [redacted] a Mgr. L. [redacted]. Městský soud v Praze si v první řadě musel ujasnit přijatelnost jednotlivých verzí skutkového děje z hlediska jejich věrohodnosti. V přípravném řízení poškozený P. [redacted] Ř. [redacted] vypověděl bez jakýchkoliv pochybností, že telefonický hovor vedl s obžalovaným JUDr. K. [redacted], zcela výslovně tuto skutečnost potvrdila svědkyně D. [redacted] Č. [redacted], ani svědek Z. [redacted] Ř. [redacted] neměl pochybností o identitě muže, s kterým hovořil. Poté, co odvolatel naznačil ve své první výpovědi před soudem I. stupně, že se může jednat o omyl v osobě, jmenovaní svědkové P. [redacted] Ř. [redacted], D. [redacted] Č. [redacted] i Z. [redacted] Ř. [redacted] této možnosti vyšli vstříc a v rozporu s výpověďmi předchozími zpochybnili identitu volajícího, resp. osoby, která svědka Z. [redacted] Ř. [redacted] navštívila na jeho pracovišti v podniku [redacted]. Takovýto směr výpovědí jmenovaných svědků však narušila verze samotného obžalovaného ze dne 20. dubna 2004, v níž uvedl, že to byl on, kdo telefonicky jak s D. [redacted] Č. [redacted], tak i s poškozeným P. [redacted] Ř. [redacted] hovořil, a že to byl také on, kdo na pracovišti navštívil svědka Z. [redacted] Ř. [redacted]. Zjevně ve snaze neznevěrohodnit příliš výpověď svědka Z. [redacted] Ř. [redacted] v části, v níž vypověděl, že hovořil s jiným mužem hustě obrostlým šedivými vlasy, uvedl odvolatel, že on sám mohl hovořiti s mužem, jehož mylně považoval za otce P. [redacted] Ř. [redacted], naopak že svědek Z. [redacted] Ř. [redacted] mohl hovořiti s někým jiným, než s ním. Zároveň obžalovaný uvedl, že hovořil s mužem podstatně starším než ve skutečnosti je svědek Z. [redacted] Ř. [redacted]. Takováto verze předložená odvolacímu soudu k uvěření však obstát nemohla, zejména s ohledem na obsah zmiňovaného rozhovoru, který plně zapadá do kontextu celkového skutkového děje. Vzhledem k tomu, že i poškozený P. [redacted] Ř. [redacted] přes snahu vyvinut obžalovaného JUDr. K. [redacted] ze skutku popsaného v obžalobě, potvrdil, že s mužem, který se jako JUDr. K. [redacted] představil, měl pouze jeden telefonický rozhovor a se zřetelem na to, že sám obžalovaný JUDr. K. [redacted] tento jediný rozhovor potvrdil, nevyvstaly sebemenší pochybnosti o tom, že to byl obžalovaný, kdo s poškozeným P. [redacted] Ř. [redacted] a s jeho matkou D. [redacted]

Č. [redacted] hovořil. O žádném jiném telefonickém rozhovoru ze strany poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted] ani ze strany obžalovaného JUDr. K. [redacted] není zmínka. Bylo tedy třeba zabývat se obsahem tohoto rozhovoru, zejména věrohodností výpovědi poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted] a svědkyně D. [redacted] Č. [redacted]. K tomuto hodnocení odvolacímu soudu pomohl obsah výpovědi svědka Z. [redacted] Ř. [redacted], který i přes snahu přivést soud k závěru, že jednal s jinou osobou než s obžalovaným, nepopřel obsah tohoto rozhovoru. Setkání, které obžalovaný ve své výpovědi hodnotí jako přátelské, dostává smysl jedině svým obsahem. Obžalovaný JUDr. K. [redacted] se snažil i prostřednictvím otce přimět poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted] ke změně výpovědi ve prospěch H. [redacted] a není bez zajímavosti, že ve výpovědi svědka Z. [redacted] Ř. [redacted] (čl. 58) se objevuje věta „zmínil se o tom, že dnes je problém s drogama, že by se mohly nějaké najít, že by to klukovi ještě více přitížilo...“ . Jedná se tedy o stejnou výhrůžku, jaká byla použita přímo i vůči poškozenému P. [redacted] Ř. [redacted]. Pouze s takovouto náplní a cílem dává zcela nestandardní schůzka zmiňovaných aktérů smysl, proč by také jinak obhájce pachatele trestného činu navštívil otce oběti. Před soudem I. stupně takovýto obsah rozhovoru svědek Z. [redacted] Ř. [redacted] nepopřel. Podle názoru odvolacího soudu byl tímto plně prokázán obsah rozhovoru obžalovaného JUDr. K. [redacted] s poškozeným P. [redacted] Ř. [redacted], neboť ten se zásadně neliší od obsahu rozhovoru obžalovaného se Z. [redacted] Ř. [redacted]. Odvolací soud se samozřejmě musel zabývat i obsahem svědeckých výpovědí svědkyně K. [redacted] a Mgr. L. [redacted]. Bylo třeba uvědomit si, že obě jmenované svědkyně byly pracovnicemi kanceláře obžalovaného JUDr. K. [redacted], s jeho osobou blízce spjaté. Obě tyto svědkyně uvedly, že byly přítomny hlasitému odposlechu, právě rozhovoru obžalovaného s poškozeným P. [redacted] Ř. [redacted], tento rozhovor označily za zcela běžný, neobsahující výhrůžky, jež se staly předmětem obžaloby. Svědkyně K. [redacted], vyslechnutá odvolacím soudem, z podnětu otázky obhajoby vypověděla o odposlouchávání kanceláře JUDr. K. [redacted] Bezpečnostní informační službou a sdělila soudu situaci, za které nabyla jistoty, že k takovéto aktivitě BIS došlo. Odvolací soud však prověřil tvrzení svědkyně K. [redacted] dotazem na ředitele BIS, který v tomto směru dal zcela negativní odpověď. V rozhodné době nedošlo k odposlechu v kanceláři JUDr. K. [redacted] K. [redacted]. Odvolací soud tak musí konstatovat, že bylo prokázáno, že nejméně tato část výpovědi svědkyně K. [redacted] je nepravdivá. Na tom nemůže nic změnit ani námitka odvolatele, že k odposlechu mohlo dojít bez přivolení příslušného orgánu. Odvolací soud v tomto směru považuje slovo ředitele BIS za rozhodující. Dále svědkyně, na rozdíl od výpovědi přípravného řízení, uvedla, že s obžalovaným se rozloučila ve zlém, neboť se nedohodli na finančním vyrovnání. Jedná se o evidentní snahu tuto výpověď zobjektivizovat. Odvolací soud hodnotil jak výpověď svědkyně K. [redacted], tak i výpověď svědkyně Mgr. L. [redacted] jako nevěrohodnou, a to ve světle shora zmíněných již důkazů výpověďmi svědků P. [redacted] Ř. [redacted], D. [redacted] Č. [redacted] a Z. [redacted] Ř. [redacted], jejichž obsah je podstatně přesvědčivější, zcela logický a plně zapadající do kontextu skutkového děje, bez výjimky popisující enormní snahu obžalovaného, i za cenu nátlaku za použití výhrůžek, přimět poškozeného P. [redacted] Ř. [redacted] ke změně výpovědi ve prospěch bratrů H. [redacted]. Obžalovaný K. [redacted] před odvolacím soudem sice vypověděl, že záležitost bratrů H. [redacted] považoval za bagatelní, avšak z provedených důkazů je zřejmé, že oba byli stíháni pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák., posléze odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody v trvání tří let. Z provedených důkazů je také zřejmé, že rodiče jmenovaných bratrů jen poškozenému P. [redacted] Ř. [redacted] nabízeli za změnu výpovědi automobil či částku 500.000,- Kč. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl

k bezpečnému závěru, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou zcela správná a úplná a pouze s výše uvedenou výhradou týkající se data, kdy k uvedenému jednání došlo, se s těmito lze ztotožnit. Odvolací soud zamítl veškeré další návrhy na doplnění dokazování ze strany odvolatele, neboť dokazování bylo tak, jak shora uvedeno, provedeno v potřebném rozsahu a zejména skutečnosti prezentované v mediální sféře, jichž se odvolatel domáhá, nemohou s ohledem na důkazy již provedené na věci nic změnit. Jednání obžalovaného JUDr. K. naplňuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr.zák. Odvolací soud považuje stupeň společenské nebezpečnosti takového jednání za velmi vysoký, zejména s ohledem na charakter výhrůžek vůči poškozenému P. Ř. použitých. Z tohoto důvodu má za naplněný i zákonný předpoklad § 88 tr.zák. pro použití vyšší trestní sazby. Odvolací soud neměl žádný důvod uložit obžalovanému JUDr. K. jiný trest než jaký uložil obvodní soud. Trest odnětí svobody je ukládán na samé dolní hranici zákonné trestní sazby § 235 odst. 2 tr.zák., s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu čtyř let. Uvedený trest obžalovaného JUDr. K. nepoškozuje. Podle názoru odvolacího soudu, byť i s přihlédnutím k odstupu doby od spáchání předmětné trestné činnosti, bylo na soudu I. stupně, aby v plné vážnosti uvažoval o trestu zákazu činnosti podle § 49 odst. 1 tr.zák. Protože však soud I. stupně tento trest neuložil, s ohledem na ustanovení § 259 odst. 4 tr.ř. nemohl tak učinit ani soud odvolací. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e) tr.ř.). O dovolání rozhodne Nejvyšší soud (§ 265c) tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh Krajského nebo Vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§265d) odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§265d) odst. 2 tr. ř.), přičemž podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b) odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b) odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 13.dubna 2006

Za správnost vyhotovení:

E. K.

JUDr. Tomáš Stuchlík
předseda senátu